

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.629 van 17 april 2002
in de zaak A. 119.410/XIV-9475.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat L. DENYS,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 10 april 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen “van de beslissing van 12.11.2001, meegedeeld op 05.04.2002, van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hij de regularisatieaanvraag van verzoeker en zijn gezinsleden verwerpt, en het bevel om het grondgebied te verlaten, model B, van 05.04.2002 betekend overeenkomstig het model van bijlage 13”;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 11 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAMBRICHT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, artikel 8, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: "Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen";

1.2. Overwegende dat gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn;

1.3. Overwegende dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen; dat deze rechtvaardiging tweeledig is; dat, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht;

1.4. Overwegende dat de verzoekende partij zich ter verantwoording van het uiterst dringend karakter van de vordering in haar verzoekschrift beperkt tot de vaststelling dat de termijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten op 19 april 2002 verstrijkt, dat zij zich vanaf de dag nadien schuldig maakt aan een wanbedrijf, dat zij bovendien het ernstig risico loopt te worden aangehouden vanaf 20 april 2002, dat deze termijn te kort is om via een gewone schorsingsprocedure een arrest te bekomen en het "bijgevolg noodzakelijk (maakt) om via de schorsing bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid de bestreden beslissingen aan te vechten"; dat zij verder nog doet gelden

dat zij “bovendien (...) niet een aantal maanden, de termijn nodig om een arrest in het raam (van) een gewone schorsingsprocedure (te bekomen), zonder enig inkomen (kan) leven om (haar) kansen gaaf te houden op het behoud van (haar) baan”;

Overwegende dat de verwerende partij terecht opwerpt dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet rechtvaardigt; dat immers de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing in casu niet volstaat; dat het een wezenskenmerk van een bestuurshandeling is dat ze onmiddellijk kan worden ten uitvoer gelegd, maar dat de loutere dreiging dat dit op ieder ogenblik en in casu vanaf 20 april 2002 kan geschieden, op zich niet doet blijken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen; dat ook het loutere feit dat verzoekende partij, door het geen gevolg geven aan het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zich schuldig maakt aan een wanbedrijf vanaf de dag volgend op het verstrijken van de termijn om vrijwillig uitvoering te geven aan het thans bestreden bevel, niet verantwoordt waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen, temeer dat de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf beweert sinds eind 1995 in de illegaliteit te verblijven, derwijze dat zij blijkbaar reeds vóór de tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel jarenlang bloot stond aan de thans gevreesde correctionele straffen; dat de overige aangehaalde elementen betrekking hebben op de voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat de verzoekende partij wel diligent en alert heeft gereageerd, maar niet met concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen; dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond; dat de vordering als onontvankelijk wordt verworpen;

2. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien april tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
	W. GEURTS,	staatsraad,
		griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.